

KLEEDERDRACHT DER OOSTERSCHE VROUWEN.

In de kleedij en de versierselen der vrouwen komt vooral de weelde en prachtlievendheid der Oosterlingen uit. Wij vinden die opgesomd in de profetien van Jesaja, Hoofdst. III: 18—24, en vrij nauwkeurig terug in de beschrijving welke Forbes ons in zijne oostersche Gedenkschriften heeft gegeven van eene „welgekleede“ mongoolsche vrouw. „Haar broek van groen satijn met gouden bloemen versierd, scheen door een gazen onderkleed heen, dat tot hare voeten reikte en prachtig geborduurd was; eene soort van lijfje van ligt blaauw satijn met goud omzoomd sloot om haar middel, waarover was een ruim en luchtig met zilver gestreepd neteloochsch opperkleed met wijde mouwen droeg; een opengewerkte karmozijn roode zijden sluijer met zilveren bloemen hing smaakvol over hare lange haarslechten, van het voorhoofd af gescheiden, dat met paarsnoeren en diamanten opgetooid was. Hare ooringen waren breed en

lang, die in haren neus was, naar onze wijze van zien, minder bevallig. De aziatische vrouwen zijn zeer gesteld op den neuring. Een halsieraad, uit gouden en paarslen snoeren bestaande, bedekte haren boezem, en onderseiddene snoeren van groote paarslen hingen van een met diamanten omzette gordel af. Armhanden van goud en korraal riekten van hare handgewrichten tot aan de ellebogen; gouden ketenen omringden hare enkels, en al hare teenen en vingers waren met kostbare ringen versierd. Hare oogen waren, even als die van bijna al de oostersche vrouwen van alle godsdiensten door een zwarten kring omgeven, dat haar nog eenen buitengemeenen luister bijzet.”

T. M. L.

DE KRACHT DER GENADE VERHEERLIJKT AAN EEN JONGELING.

Frits L. was de zoon van godvreesende ouders. De christelijke opvoeding die hij genoten had, scheen slechts in zoo ver gezegend te zijn, dat hij zich niet aan grove zonden schuldig maakte. Hij werkte vijftig van 's morgens tot 's avonds en was stil en vriendelijk; maar van het woord des Heeren wilde hij niets hooren. Hij was niet te overtuigen dat hij een arm zondaar was en de genade Gods noodig had; want hij was tevreden over zichzelf. Zelden konden zijne ouders hem bewegen met hen naar de kerk te gaan, en aan het avondmaal was hij niet geweest sedert hij zijne belijdenis had gedaan. Den Zondag gebruikte hij als een dag van uitspanning met zijne vrienden. Al het smeeken zijner ouders om zich tot den Heer te wenden was te vergeefs. „Alle menschen zonden hem uitlagchen, omdat hij fijn was geworden,” zeide hij. En waarom zou hij dan een huichelbaar worden en naar kerken en bidstonden loopen?

Zoo ging hij voort tot zijn twintigste jaar. Op zekeren zondag avond kwam hij vroeger dan gewoonlijk te huis, klaagde over hoofdpijn en ging vroeg naar bed. Maandag morgen stond hij niet op. Vroeg opstaan was altijd zijne gewoonte geweest, daarom kwam zijne moeder bij hem aan het bed en vraagde, hoe het hem ging. „O mijn hoofd, mijn hoofd,” riep hij. „Ik kan niet werken en niet opstaan. Moeder, ik zal binnen weinige dagen sterven.”

„Lieve Frits, hoe komt gij aan zulke gedachten? Gij weet hoe veel ik aan hoofdpijn geleden heb, en toch heeft de Heer mij tot hiertoe geholpen. Hij zal u ook helpen.”

„Nee, moeder, ik ga sterven. Ik heb dezen nacht gedroomd, dat ik zeven dagen lang vreeselijke pijnen zou lijden en sterven. O ik kan deze pijnen geen zeven dagen verdragen, bid den Heer dat Hij dien tijd verkorte! Maar ach! waar ga ik heen! ik zal voor eeuwig verloren gaan! Ik kan niet zalig worden, ik heb te zwaar gezondigd, voor mij is er geene genade meer. Moeder, het is niet uwe schuld, gij hebt mij dikwijls genoeg vermaand om den weg der zonde te verlaten, en naar de kerk en aan het avondmaal te gaan; maar ik heb niet willen hooren. Ik heb uwe vermaningen in den wind geslagen; nu is het voorbij, ach ik ga verloren! —”

Zoo jammerde hij den geheelen maandag; zijne moeder wilde den dokter halen, maar hij wilde daarmede tot den volgende morgen wachten. Zijn lijden nam toe, maar zijn zielelijden was nog veel zwaarder; hij zag zijn verloren leven in het verleden, en de eeuwige verdoemenis in de toekomst. Zijn angst was onbeschrijfelijk. Hij smeekte zijne moeder om vergiffenis en vraagde dat zij voor hem zou bidden.

„Lieve Frits,” zeide zij, „ik heb u reeds lang vergeven,”

maar zoek de vergiffenis uwer zonden bij den Heer, Hij alleen kan u genadig zijn.

Met het aanbreeken van den dagsdag morgen kwam een vriend des huizes in de ziekekamer. Hij trachtte Frits te troosten door hem te wijzen op het offer, dat de Heer Jezus voor zondaren gebracht heeft; maar Frits kon niet tot vrede komen.

„Ik kan niet zalig worden,” dit waren zijne eenige woorden.

De kranke liet zijnen vader roepen en smeekte hem toch voor hem te bidden. — Hij vermaande zijne broeders en zusters zich tot den Heer te bekeren. „Ziet,” sprak hij, „ik moet u nu verlaten en waar moet ik heen?” Een weinig later riep hij zijne oudste zuster, en zeide tot haar: „Caroline, verlaat toch den weg, dien gij nu bewandelt, geef uw hart aan den Heer, opdat het u niet ga zoo als mij. Gij kunt nog genade verkrijgen; gij zijt niet zoo slecht geweest als ik.” — Zij antwoordde hem: „Ik heb even zwaar gezondigd als gij; ook ik kan slechts uit genade zalig worden.” — „Ja uit genade, maar dat kan ik niet meer,” hernam hij, „ik heb mijn hart verhard, ik heb den Heer te lang veracht.”

Speddig daarna was alles veranderd. Zijn aangezicht bleek van vreugde en tranen van dankbaarheid vloeiden hem langs de wangen. De Heer had groote dingen aan hem gedaan, en hem door zijne genade uit de duisternis der zonde in het eeuwige licht gebracht. „O Caroline!” riep hij uit, „de Heer is enkel liefde en genade.”

Jezus neemt de zondaars aan,
Roep dit troostwoord toe aan allen,
Die van 's levens regte baan
Op den dwaalweg zijn vervallen;
't Regte pad leert Hij hen gaan,
Jezus neemt de zondaars aan.

Den geheelen dag vloeiden woorden van lof en dank van zijne lippen. De vrees voor den dood was van hem weggenomen, en toen hij aan den avond van dien zelfden dag tot sterven geroepen werd, ging hij juichende ten hemel in.

DE MOEDER VAN WASHINGTON.

Men zegt, dat toen men eens aan de moeder van Washington vraagde, hoe zij het karakter van haren zoon had gevormd, zij ten antwoord gaf: „Ik heb getracht, hem vroeg drie dingen in te prenten, n. l. gehoorzaamheid, naarstigheid en opregtheid.” Geen betere raad kan er aan ouders gegeven worden. Leer uw kind gehoorzaam te zijn. Laat dit de eerste les we-

zen. Gij kunt daarmede nooit te vroeg beginnen. Ik heb eens hoogst gelukkige ouders hooren zeggen, dat deze zaak tussehen hen en hunne kinderen reeds vastgesteld was, vóór zij drie maanden oud waren. Maar het vereischt bestendige zorg om de gewoonte van te gehoorzamen in stand te houden, en voornamelijk om het op zulk eene wijze te doen, dat de vastheid van het kinderlijk karakter daardoor niet verzwakt wordt.

Leer uw kind naarstig te zijn. De gewoonte van altijd bezig te wezen, is een groote waarborg in dit leven, en de hoofzaak tot aankweeking van bijen elke deugd. Niets is dwazer dan de meening van sommige ouders, dat het niet goed is, hunne kinderen aan het werk te zetten. Spelen is zeer goed; onschuldige uitspanning is eene bezigheid, en een kind mag daarin zoowel als in andere dingen leeren naarstig te zijn; maar doe het vroeg nuttig wezen.

Leer uw kind opregt te zijn; dat is ook een voornaam iets. Draag boven alle dingen hiervoor zorg; want waarin zult gij uw kind kunnen vertrouwen, als het niet opregt is?

En doe uw best, zelf niets te verrigten, dat hiermede in strijd zou zijn.

EERBIED.

Ik kan u niet genoeg waarschuwen, lieve kinderen, tegen elke onerbiedigheid. Ik heb o. a. altijd aan de kinderen van mijne Zondagschool verzocht te spreken van den Heer Jezus. Weet gij waarom? Omdat indien kinderen zich gewennen altijd te spreken van „Jezus,” zonder er bij te voegen „de Heer,” ik zoo bang ben, dat zij dit zonder den noodigen ernst doen. En ziet gij, kinderen, de Heer Jezus, hoewel Hij een klein kind werd gelijk een uwer, doch zonder zonde, en geheel onze menschelijke natuur doelachtig werd, zoo was Hij niettegenstaande Heer van hemel en aarde, en er staat in Joh. 1:3: „alle dingen zijn door hetzelfde (dat is het Woord, of den Heer Jezus) gemaakt, en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.”

Ik herinner mij altijd, dat toen ik zelf een jongen was, men mij uitdrukkelijk beval te zeggen „Heer Jezus;” en dit is mij bijgebleven als een wijze raad, dien ik meen dat ik niet ten onrechte u thans geef.

Zoo moet ge ook, lieve kinderen, eerbiedig omgaan met uwen bijbel. Het gebeurt wel eens dat kinderen, als zij speelgoed of iets anders van eene zeer hooge plank willen krijgen, den bijbel huisbijbel op een stoel leggen om er... maar even... op te gaan staan; ziet ge, dat is niet goed. Den bijbel moet ge in waarde houden. Denk eens na: dat boek was wellicht de troost van die lieve oude grootmoeder, die gij daar altijd in zag lezen, met haar grooten bril, en dan heeft zij u misschien wel eens voorgelezen woorden als deze: „Komt, gij kinderen! hoort naar mij, en ik zal u des Heeren vrees leeren.” Die bijbel zijt u een heilige schat, dien gij zorgvuldig moet bewaren, en... getrouw moet lezen; want hij alleen wijst u den weg naar den Hemel. En daar wilt gij immers ook eenmaal komen?

ONFEILBARE, ELKANDER TEGENSPREKENDE PAUSEN.

(UIT DE REDEVOERING VAN BISCHOP STROSSMAYER IN HET CONCLIE TE ROME UITGESPROKEN.)

Paus Victor I (192) schonk zijne goedkeuring aan het Montanisme en veroordeelde het daarna.

Marcellinus (296—303) was een afgodendienaar. Hij ging in den tempel van Vesta en offerde wierook aan de godin. Men zou bijna zeggen dat het eene daad van zwakheden was, maar ik antwoord: dat een stedehouder van Christus sterft, maar geen afvallige wordt.

Liberius (358) keurde de veroordeeling van Athanasius goed; later beled hij het Arianisme, om te verkrijgen dat men hem uit de ballingschap terugriep en op zijn troon herstelde.

Honorius (625) was aanhanger van het Monothelisme, gelijk pater Gratry duidelijk bewezen heeft.

Gregorius I (578—90) noemt antichrist al wie zich den titel van Algemeen Bischop gaf, en paus Bonifacius III (607—8) verkrijgt van keizer Phocas, den vadermoorder, dat hem die titel toegekend worde.

Paschalis II (1088—99) en Eugenius III (1145—53) wettigden de tweegevochten, daarentegen werden zij verboden door Julius II (1509) en Pius IV (1560).

Eugenius IV (1431—39) keurde het concilie van Bazel en de wedergave van den kelk aan de Kerk van Boheme goed, en Pius II (1458) herriep deze vergunning.

Adrianus II (867—72) verklaarde het burgerlijk huwelijk geldend; maar Pius VII (1800—23) verwierp het.

Sixtus V (1585—90) zond eene uitgave van den Bijbel in het licht en beval door eene bul er de lezing van aan; maar Pius VII veroordeelde dien.

Clemens XIV (1769—74) schafte het door Paulus III goedgekeurde genootschap der jezuiten af, en Pius VII herstelde het.